

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สภาพการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในสังคมไทยในปัจจุบันทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม เทคโนโลยี รวมทั้งสิ่งแวดล้อม ที่ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิต การดำรงชีวิตของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเมืองการปกครอง จะเห็นได้ว่าประชาชนได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารมากขึ้น มีความสนใจต่อสภาพแวดล้อมของสังคมรอบด้านมากขึ้น มีกระแสเรียกร้องเกี่ยวกับการกระจายอำนาจการปกครองจากส่วนกลางไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น ฉะนั้นการกระจายอำนาจการปกครองไปสู่ท้องถิ่นจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในสถานการณ์ปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องเข้าใจบทบาทการเปลี่ยนแปลง ไปจากระบบเกษตรกรรมไม่เพียงพอลดลง ไปสู่การจัดตั้งองค์การบริหารการพัฒนาให้เป็นประชาธิปไตยในการปกครองตนเองยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามในระบอบประชาธิปไตยการปกครองตนเองของประชาชนในท้องถิ่นนับว่าเป็นรากฐานที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะประชาชนในท้องถิ่นจะได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และดำเนินการพัฒนาภายในท้องถิ่นของตนเอง โดยไม่ต้องคอยรับนโยบายหรือคำสั่งจากรัฐบาลกลางแต่เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งองค์กรท้องถิ่นนับว่ามีบทบาทที่สำคัญต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตยขั้นพื้นฐานและเป็นองค์กรที่ใกล้ชิดกับประชาชน มีพลังของประชาชนและทรัพยากรของท้องถิ่น จึงรู้ปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นอย่างแท้จริง (พิเชษฐ วังศ์เกียรติขจร. 2552 : 1-2)

การกระจายอำนาจเป็นคำหรือสิ่งที่คนในสังคมทั่ว ๆ ไป ให้ความสนใจและติดตามเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังที่ได้รับการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เป็นรัฐธรรมนูญที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกระจายอำนาจและการปกครองส่วนท้องถิ่นไว้อย่างชัดเจนที่สุดฉบับหนึ่ง และเป็นผลสืบเนื่องมาถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ทำให้การกระจายอำนาจมีความชัดเจนยิ่งขึ้น ในหมวด 14 การปกครองท้องถิ่น การกระจายอำนาจจึงเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจมากขึ้นตามลำดับ และมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับการปกครองตนเองในระดับท้องถิ่น หรือในระดับพื้นที่ของไทย (ปธาน สุวรรณมงคล. 2554 : 1) การปกครองท้องถิ่นกำหนดขึ้นบนพื้นฐานทฤษฎีการกระจายอำนาจและอุดมการณ์ประชาธิปไตย ซึ่งมุ่งเปิดโอกาสและสนับสนุนให้ประชาชนเข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองและกิจกรรมการปกครองตนเองในระดับหนึ่ง ซึ่งจะเห็นได้จากลักษณะสำคัญของการปกครองท้องถิ่นที่เน้นการมีอำนาจอิสระในการปกครองตนเอง มีการเลือกตั้ง มีองค์การหรือ

สถาบันที่จำเป็นในการปกครองตนเอง และที่สำคัญก็คือ ประชาชนในท้องถิ่นจะมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองอย่างกว้างขวาง (โกวิทย์ พวงงาม, 2548 : 32)

องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรูปแบบการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง โดยได้จัดให้มีสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อเป็นองค์กรตัวแทนของประชาชน มีหน้าที่ ให้คำปรึกษาแก่นายกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยถือเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นตามกฎหมายแต่ยังมีได้มีฐานะเป็นนิติบุคคล ต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 ซึ่งกำหนดให้สภาองค์การบริหารส่วนตำบลประกอบด้วยราษฎรที่ได้รับเลือกตั้งขึ้นมาจากในเขตตำบลทำหน้าที่ให้ความเห็นชอบแผนพัฒนาตำบล เพื่อเป็นแนวทางในการบริหารกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบล พิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างข้อบัญญัติตำบล ร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี และควบคุมการปฏิบัติงานของคณะผู้บริหารให้เป็นไปตามนโยบายและแผนพัฒนาตำบลตามกฎหมายและระเบียบ และข้อบังคับของทางราชการ

องค์การมีประสิทธิภาพดำเนินไปได้อย่างราบรื่น และประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ มากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้บริหาร ซึ่งเป็นผู้สร้างกลไกให้ทรัพยากรต่าง ๆ สามารถเข้ามาร่วมกันและดำเนินไปได้ภายในองค์การ ผู้บริหารจะต้องเป็นผู้นำที่สามารถรวบรวมพลังของสมาชิกฝ่ายต่าง ๆ ขององค์การ ตั้งการ ี่แนะนำงานต่าง ๆ และรับผิดชอบในการโน้มน้าวให้สมาชิกทุกคนร่วมกันทำงานเพื่อผลสำเร็จขององค์การ โดยรวม (บุญชม ศรีสะอาด, กาญจน์ เรืองมนตรี และสุริทอง ศรีสะอาด, 2541 : 10-12) ผู้นำมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จหรือการบรรลุวัตถุประสงค์ของหน่วยงาน อีกทั้งผู้นำต้องรับผิดชอบต่องานของงานร่วมงาน ในการปฏิบัติงานผู้นำจึงต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการบริหารงาน เพื่อมุ่งใจให้ผู้ร่วมงานปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ การที่ผู้บริหารจะใช้ภาวะผู้นำจูงใจเพื่อนร่วมงาน ได้ดีเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติส่วนตัวของผู้บริหารนั้น ๆ

ผู้นำองค์การบริหารส่วนตำบลและสมาชิกถือเป็นผู้กำหนดแนวทางการบริหารกิจการขององค์กร ประชาชนส่วนใหญ่จะได้รับประโยชน์ หรือเสียประโยชน์ ย่อมขึ้นอยู่กับว่าผู้นำและสมาชิกจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ดีเพียงใด ผู้นำและสมาชิกนอกจากจะต้องมีความสามารถปฏิบัติหน้าที่ในการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลไปในทิศทางที่ดีสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาของประเทศและสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นแล้วการพัฒนาในมิติอื่น ๆ เช่น ในด้านคุณภาพชีวิตด้านสังคมและวัฒนธรรมก็จะสามารถทำให้ประชาชนในท้องถิ่นอยู่ดีมีสุข มีความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ได้แต่ปัญหาของผู้นำองค์การบริหารส่วนตำบลมักพบว่าการใช้หลักการบริหารจัดการที่เป็นไปตามสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้น ยังเป็นเรื่องไกลตัวสำหรับผู้นำองค์การบริหารส่วนตำบลและประชาชน ดังนั้นผู้นำองค์การบริหารส่วนตำบลจึง

ต้องปรับแนวคิดเพื่อตอบสนองนโยบายของภาคราชการ โดยการยึดหลักการบริหารจัดการที่ดี เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีความเข้มแข็งและเมื่อชุมชนมีความเข้มแข็งแล้ว ย่อมส่งผลให้ประเทศชาติเกิดความมั่นคงตามไปด้วย

อย่างไรก็ตามเพื่อให้บรรลุถึงความเปลี่ยนแปลงที่พึงประสงค์ได้ขององค์กรจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการทำงานเป็นทีม เพราะทีมงานเป็นกลุ่มคนที่มีความสัมพันธ์กันและรวมตัวกันขึ้นเพื่อทำงานใดงานหนึ่งให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย ซึ่งทีมงานที่จะบรรลุผลสำเร็จนั้นจะต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคลากรในหน่วยงาน และการสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชาระดับสูง นอกจากนั้นยังจะต้องให้ความสำคัญและใส่ใจกับการสมาชิกและผู้ร่วมงานให้มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การพัฒนาทีมงานสามารถปรับเปลี่ยนทิศทางและกระบวนการทำงานที่เหมาะสมได้ ผู้นำจำเป็นต้องให้ความสนใจบุคลากรในองค์กรเป็นหลัก ซึ่งถือว่าเป็นแกนนำในการพัฒนาทีมงาน โดยการการรวบรวมกำลังพลเข้าด้วยกัน เพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหาและการพัฒนาเป็นทีมงาน

จากความสำเร็จและบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กล่าวมา การดำเนินงานด้านสาธารณะให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น ย่อมเกี่ยวข้องกับสัมพันธกับการปฏิบัติงานตามกระบวนการบริหารของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่สุดในการวางพื้นฐานด้านกิจการสาธารณะให้กับพื้นที่บริการ ให้ได้รับการบริการที่ดีและมีคุณภาพ อีกทั้งเป็นผู้ใกล้ชิดกับชุมชนถ้านายกองค์การบริหารส่วนตำบลมีภาวะผู้นำสูง ก็จะเป็นพลังสำคัญในการวางพื้นฐานการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า ทดเทียบมานานอารยประเทศ จากเหตุผลที่กล่าวมา ผู้วิจัย จึงมีความสนใจศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อภาวะผู้นำของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม ทั้งนี้ เพื่อนำผลจากการศึกษาไปเป็นสารสนเทศให้กับผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้เกี่ยวข้อง ได้นำไปใช้ในการพัฒนาความเป็นผู้นำของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อภาวะผู้นำของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อภาวะผู้นำของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม จำแนกตามหมู่บ้านที่อยู่อาศัย

3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะของประชาชนการพัฒนาภาวะผู้นำของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม

สมมุติฐานการวิจัย

1. ประชาชนมีความคิดเห็นต่อภาวะผู้นำของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคามอยู่ในระดับปานกลาง

2. ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม จำแนกตามหมู่บ้านที่อยู่อาศัยต่างกัน มีความคิดเห็นต่อภาวะผู้นำของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร (Population) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนที่มีสิทธิเลือกตั้งในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 5,832 คน (รายงานสถิติประชากรและจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ณ เดือนธันวาคม พ.ศ. 2553)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ จำนวน 353 คน ซึ่งผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากตารางซีและมอร์แกนและการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

2. ด้านตัวแปร

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ หมู่บ้านที่อยู่อาศัยของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 13 หมู่บ้าน ประกอบด้วย

2.1.1 หมู่บ้านตลาดม่วง	2.1.8 หมู่บ้านหัวสระ
2.1.2 หมู่บ้านหนองป่อ	2.1.9 หมู่บ้านโคกลำ
2.1.3 หมู่บ้านหัวเข่าแตก	2.1.10 หมู่บ้านนางเล็ง
2.1.4 หมู่บ้านหนองเรือ	2.1.11 หมู่บ้านนาเหนือ
2.1.5 หมู่บ้านป่าโน	2.1.12 หมู่บ้านนากลาง
2.1.6 หมู่บ้านป่ารงหน	2.1.13 หมู่บ้านตลาดเหนือ
2.1.7 หมู่บ้านหนองกลางโคก	

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของประชาชนต่อภาวะผู้นำของนายก
องค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม ประกอบด้วย (รังสรรค์
ประเสริฐศรี. 2544 : 35 ; สุเทพ พงศ์ศรีวัฒน์. 2445 : 93)

- 2.2.1 ด้านบุคลิกภาพ
- 2.2.2 ด้านวิสัยทัศน์
- 2.2.3 ด้านมนุษยสัมพันธ์
- 2.2.4 ด้านการตัดสินใจ
- 2.2.5 ด้านความยุติธรรม
- 2.2.6 ด้านความเป็นที่เชื่อถือได้
- 2.2.7 ด้านความคิดริเริ่ม
- 2.2.8 ด้านความสามารถในการจูงใจ
- 2.2.9 ด้านความรู้จักกาลเทศะ
- 2.2.10 ด้านความฉลาดไหวพริบ
- 2.2.11 ด้านความกระตือรือร้น
- 2.2.12 ด้านทักษะในการใช้เทคโนโลยี
- 2.2.13 ด้านความซื่อสัตย์

3. ด้านพื้นที่ในการทำวิจัย คือ หมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม

4. ด้านระยะเวลาในการทำวิจัย ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555 ถึงเดือน มกราคม พ.ศ. 2556

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ภาวะผู้นำ หมายถึง ความสัมพันธ์ที่มีอิทธิพลระหว่างผู้นำ (Leaders) และผู้ตาม (Followers) ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายร่วมกัน
2. ผู้นำ หมายถึง บุคคลที่ทำให้องค์การประสบความสำเร็จ และบรรลุผล โดยเป็น ผู้มีบทบาทแสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เป็นผู้ได้บังคับบัญชา
3. ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกและแนวคิดต่าง ๆ ของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม ต่อการดำเนินงานองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม

4. ประชาชน หมายถึง ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม ที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปที่มีชื่อในทะเบียนบ้าน

5. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ที่สามารถรวมพลังของสมาชิกฝ่ายต่าง ๆ ขององค์การ สั่งการชี้แจงงานด้านต่าง ๆ และรับผิดชอบในการ โน้มน้าวสมาชิกทุกคนร่วมมือกันทำงาน เพื่อผลสำเร็จขององค์การ โดยรวม

6. ผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง นายกององค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม

7. ภาวะผู้นำของนายกององค์การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ หมายถึง ตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่สามารถสร้างความเป็นผู้นำให้บุคคลได้ ซึ่งได้มาจากการศึกษาทฤษฎีผู้นำและภาวะผู้นำทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสังเคราะห์พฤติกรรมและคุณลักษณะประจำตัวผู้นำได้ 13 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลิกภาพด้านวิสัยทัศน์ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านการตัดสินใจ ด้านความยุติธรรม ด้านความเป็นที่เชื่อถือได้ ด้านความคิดริเริ่ม ด้านความสามารถในการจูงใจ ด้านความรู้จักกาลเทศะด้านความฉลาดไหวพริบ ด้านความกระตือรือร้น ด้านทักษะในการใช้เทคโนโลยี และด้านความซื่อสัตย์

8. บุคลิกภาพ หมายถึง คุณสมบัติ หรือคุณลักษณะทางจิตใจ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการกระทำของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้แก่ กิริยามารยาท วาจาสุภาพ วางตัวได้เหมาะสมมีความตั้งใจ กระตือรือร้น มีบุคลิกภาพที่ดีและ ความสุขุมรอบคอบ

9. วิสัยทัศน์ หมายถึง ความสามารถพินิจพิเคราะห์ สภาพแวดล้อมทั้งในและนอกองค์การ ในแง่มุมของอดีตและปัจจุบัน คาดคะเนพยากรณ์ ทิศทางการพัฒนาในอนาคต สภาพปัญหาของประชาชน

10. มนุษยสัมพันธ์ หมายถึง ความสามารถในการเข้ากับผู้อื่น ได้ดี มีความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนร่วมงานทั้งในและนอกหน่วยงาน ให้ความร่วมมือ มีการประสานงานและติดต่องานที่ดี ได้แก่ มีความสัมพันธ์อันดี ช่วยเหลือกิจกรรมของสังคม ประสานงานกับผู้นำชุมชนบุคลากร และหน่วยงานอื่นได้ เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่ประชาชนจัดขึ้นเป็นประจำ

11. ความสามารถในการตัดสินใจ หมายถึง ความสามารถและทักษะในการตัดสินใจของผู้นำได้ถูกต้องรวดเร็ว สอดคล้องกับสถานการณ์ มีความสามารถในการพิจารณาโอกาสใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจ และส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของประชาชน

12. ความยุติธรรม หมายถึง มีคุณธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ ไม่เห็นแก่ตนและพวกพ้อง ไม่เบียดเบียนหรือทำลายผู้อื่นให้เดือดร้อน มีความเข้มแข็ง ให้ความยุติธรรมกับประชาชนอย่างเท่าเทียมกัน มีความโอบอ้อมอารี เมตตา เสมอภาค และยึดมั่นในระเบียบวินัย

13. ความเป็นที่เชื่อถือได้ หมายถึง การได้รับความไว้วางใจในการปฏิบัติงานเชื่อถือได้ ทั้งในหน้าที่การงานและเรื่องส่วนตัว ทั้งต่อหน้าและลับหลัง เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับประชาชน รักษาคำพูด ตรงต่อเวลา กล้าแสดงความคิดเห็น มีความซื่อสัตย์สุจริตและมีคุณธรรม

14. ความคิดริเริ่ม หมายถึง มีความคิดไม่นิ่งเฉยอยู่กับที่ คิดพัฒนาให้ดีขึ้นทั้งงานในหน้าที่และเรื่องส่วนตัว มีความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน มีแนวคิดใหม่ ๆ ส่งเสริมให้ประชาชนได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และมีความสามารถในการวางแผน

15. ความสามารถในการจูงใจ หมายถึง ความสามารถในการสร้างพลังกระตุ้นให้ดำเนินการ หรือทำให้ผู้อื่นเกิดแรงบันดาลใจในการทำงานให้ได้มาซึ่งเป้าหมายที่ตั้งไว้ การกระตุ้นจูงใจให้ชาวบ้านเข้าร่วมกิจกรรม และใช้เทคนิควิธีการที่ทันสมัยในการโน้มน้าวจิตใจ

16. ความรู้จักกาลเทศะ หมายถึง ความสามารถในการปรับตนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ ความเหมาะสมในการพูดและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง วางตัวได้เหมาะสม และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

17. ความฉลาดไหวพริบ หมายถึง มีความสามารถที่ปรับความต้องการและกระบวนการให้สอดคล้องเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ กล้าตัดสินใจ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ สามารถแก้ปัญหาคความขัดแย้งได้ สามารถแก้ปัญหาสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

18. ความกระตือรือร้น หมายถึง มีความสามารถในการแก้ปัญหา และตื่นตัวอยู่เสมอพร้อมที่จะปรับตัว เปลี่ยนแปลง เพื่อรับได้ทุกสถานการณ์ ตั้งใจและมุ่งมั่นในการทำงาน แสวงหาความรู้ให้ทันต่อเหตุการณ์ มีความพยายามที่จะพัฒนา

19. ทักษะในการใช้เทคโนโลยี หมายถึง ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ได้ดี ใช้วิธีการที่ทันสมัยมาช่วย มีข้อมูลสารสนเทศที่ดีมาช่วยพัฒนาการทำงาน และ มีความรู้ในหลักการบริหาร

20. ความซื่อสัตย์ หมายถึง ความสามารถที่จะยึดมั่นในคุณธรรม มีจรรยาบรรณ ให้ความเป็นธรรมกับประชาชน โดยคำนึงถึงประโยชน์ต่อส่วนรวมเป็นหลัก ไม่กระทำการทุจริตคอร์รัปชันต่าง ๆ ในการบริหารงานด้วยความโปร่งใส ตรวจสอบได้ ได้แก่ มีจรรยาบรรณ คำนึงถึงประโยชน์ต่อส่วนรวมเป็นหลัก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นข้อสนเทศที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อนายกองค้การบริหารส่วนตำบลหนองเรือ อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม
2. เพื่อประโยชน์ในการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล
3. ผู้เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาความเป็นผู้นำของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY